

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

פרשת פקודי

• ישועות אברהם •

אלה פקודי המשכן משכן העדות. (לח כא)
ויש לדקדק כפול התיבות 'המשכן -
 משכן', 'פקודי - אשר פקד' הנאמר
 בכאן. ופירש רש"י: שני פעמים משכן, רמז
 למשכן שנתמשכן בשני חורבנין וכו'. ויש
 לדקדק למה רמזו דבר זה בכאן.

ואפשר לומר בקיצור, ההנה ידוע שבענין
 מקדש ראשון היה ביטול תורה
 והמצות, ובשני שנאת חינוס. וזה שרמזו
 הכתוב בכאן "אלה פקודי המשכן" חסרון
 ותיקון החטא של ביטול המשכן יכולים
 להתמלאות על ידי "משכן העדות" על ידי
 קיימות התורה והמצות וחסרות תיקון
 החטא של משכן השני "אשר פקד" אשר
 יחסר לנו יכולין לתקן "על" ידי "פי משה"
 - על ידי אהבת ישראל כמו שמשה רבינו
 תמיד היה מתפלל ומבקש על בני ישראל
 ועל ידי שמירת הדברים הללו נזכה במהרה
 לבנין בית המקדש ובא לציון גואל במהרה
 בימינו אכ"ר.

עמוד קלט

• ארון עדות •

אלה פקודי המשכן משכן העדות. (לח כא)
ענין העדות יובן על פי משל. איש פשוט
 אחד היה אהוב מאוד אל המלך, ובא

לפניו בכל עת לבקש ממנו טובות. אבל יען
 שהיה איש פשוט, היה קשה לו מאוד לבוא
 אל המלך פנימה, כי השוערים לא הניחוהו
 לכנוס.

פעם אחת התנצל על זה לפני המלך, ואמר
 לו המלך, מהיום והלאה אתקן זאת
 על ידי שאחוקק צורתך בתוך היכלי, ויהיה
 זה עדות לכל שאתה אוהבי, ולא יעכבו
 דרכך.

בן ישראל, הם אוהביו של הקדוש ברוך
 הוא, וכל יום באים בתפלה לפניו לבקש
 ממנו בני חיי ומזוני, אבל המסטינים מקטרגים
 עליהם, ואינם מניחים את תפילותיהם לכנוס
 לפני ולפנים. מה עשה הקדוש ברוך הוא,
 השרה שכירתו יתברך בתוך המשכן שנעשה
 מנדבות ישראל, ושם שני כרובים מעורים זה
 בזה, שהוא עדות על האהבה הגדולה שבין
 ישראל לאביהם שבשמים, ומחמת זה לא
 יקטרגו המקטרגים עליהם, ויוכלו להתפלל
 שם בלי עיכוב ומניעה.

עמוד קעה

• תולדות אדם •

אלה פקודי המשכן משכן העדות כו'.
כתב רש"י ז"ל, 'המשכן משכן שני
 פעמים רמז למקדש שנתמשכן בשני
 חורבנין על עונותיהם של ישראל'. עכ"ל.

קדשינו, אזי מחזיר לו השם יתברך המקדש ללבו, ומשרה שכירתו עליו, וטועם מעבודתו יתברך כל מיני מתיקות ועריבות מעין עולם הבא.

וזהו 'והיה כי יצעק אלי ושמעתי', באם יצעק אדם על זה, ויתמרמר בכל לבו על החסרון שיש לו מהמקדש. - אזי תיכף 'ושמעתי', וניתן לו המשכון בחזרה כדין התורה, ומשרה שכירתו עליו, ויוכל להמשיך כל השפעות טובות לישראל מן המקדש העליון הבא אליו.

וכאשר יעזור לנו השם יתברך, שכל ישראל ביחד ישובו בתשובה שלימה לפניו יתברך, וכל דאגתם ומאווים לא יהיו רק לזכות עוד להבית המקדש, אשר הוא כל חייהם. - אזי תיכף יחזור לישראל המקדש הכללי, שהוא לכל ישראל ביחד. וכעת, בגלות המר, מי שזוכה לדאוג עבור המקדש, וצועק בכל לבבו ונפשו להשם יתברך על זה, אזי מיד נותן לו חלקו הפרטי שיש להאדם בהמקדש, וטועם מנועם העליון. והמחברת הכלליות, המקדש כולו עם כל כליו ליתן לנו, זאת תלוי שכל ישראל ביחד יאנחו ויזעקו על זה מקירות לבם, ואז 'גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון' [חגי ב, ט], כ"ר במהרה בימינו אמן.

עמוד קח

• ארון עדות •

אלה פקודי המשכון משכון העדות. (לח כא) **משכ"ן** בגימטריא שפ"ל, לפי ששפלות וענוה זהו עיקר המשכון.

וקשה לכאורה, האיך היה יכול כביכול ברוך הוא וברוך שמו לקבל המקדש מאיתנו עבור משכון, הלא כתוב בתורה [דברים כד, ו]: 'לא יחבול רחיים ורכב כי נפש הוא חובל', שכל שחיות הנפש תלויה בו אסור לקבל למשכון. וגם כתיב אחר כך: 'ואם איש עני הוא לא תשכב בעבוטו, השב תשיב לו כו' כבוא השמש ושכב בשלמתו, ופירש רש"י ז"ל: 'אם כסות לילה הוא. ואם כסות יום, החזירהו בבוקר'. כמו שכתוב כבר בפרשת משפטים [שמות כב, כה]: 'עד בא השמש כו'. ואיך היה יכול השם יתברך לקבל למשכון המקדש מאיתנו, הלא כל חיות נפשינו היתה תלויה בו, וזה היה כסות שלנו ביום ובלילה, להגן עלינו מכל דבר. וכל ההשפעות טובות, הן בגוף והן בנפש, היה לנו מבית קדשינו ותפארתנו, וכשלקח המקדש מאתנו, לקח כל החיות מאתנו.

והתירוץ הוא, שכדין עושה עמנו השם יתברך, 'ואין עול צדיק וישר הוא' [דברים לב, ה]. שבפרשת משפטים כתיב [שמות כב, כו]: 'כי הוא כסותו לבדה הוא שמלתו לעורו כו' והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני. ובזה הפסוק רמז השם יתברך תירוץ מספיק לקושיא הנ"ל: שהשם יתברך יושב ומצפה שישראל עמו יתיישבו בדעתם היטב זאת, איך שנחסר להם המקדש אשר היה להם חיות הנפש וכסות יום ולילה, ואין לנו במה לכסות עצמינו, ובמה להחיות נפשינו. - ותיכף ומיד כאשר אדם מישראל מיישב זאת בדעתו, ודואג מקירות לבו על חסרון בית

תכשיט כנגד הלב. ולכן היו הי"ב שמות השבטים קבועים בו. והאפד מורה על מדה הזו: "אלמדה פושעים דרכיך" [תהלים נא טו]. ולכן היה על כתפיו, לרמז: שאף על פי שהם עלינו למשא, צריך הכל לקבל עליו, ולתקנם - אף על פי שעושים לו פגם בגופו ח"ו, אף על פי כן צריך לשאת אותם על כתפיו, ולא הוב אותם.

ואמר הכתוב: "ויעשו על החשן", היינו: לנגד תכשיט הלב, צריך להיות "שרשרת". כמו שהשרשרות קשור זה בזה, כך ידע, שכל ישראל קשור כל אחד בנשמת חברו, [וכו']. שבאמת זה צריך להיות עשיית כל המצות, בבחינת "ואהבת לרעך כמוך". וכמו שאנו אומרים קודם כל מצוה [וכו']: "בשם כל ישראל".

עמ' רצא-ב

• ואלה הדברים שנאמרו לדוד •

אשר פקד על פי משה. (לח כא)
היינו, שכל החסרונות שחסר ח"ו לאדם בעניני הגשמיות דהיינו, בפרנסה ובכל הענינים, יוכל להוושע עפ"י משה, ע"י הצדיק, וכל המזלות שבעולם מסייעים לו להשפעה הגדולה כמו מי שהולך לעשות רצון המלך הלא כל האנשים מסייעים לו לעשיתו בכדי שימולא רצון המלך. כן ע"י כח הצדיק שכל כוונתו לפרסם מלכותו יתב"ש, ממילא ימולא רצונו ותפילתו להשפיע בני חיי ומזוני על כל ישראל, אמן.

• דברי בינה •

ויעשו על החושן שרשרות. (לט טז)
ואפשר לומר דרך רמז, דהנה ענין חושן ואפוד, היה: שה'חושן' הוא רמז למעלת ישראל - שזה גרם לו להיות לו

מעשי הצדיקים

בגדי שרד לשרת בקדש. (לט א)

הנהגתו של רבינו הקדוש מפאראצוא זי"ע בנקיות הבגדים הייתה להפליא, הוא הקפיד מאוד על לבושו שיהיו נאים ומתוקנים. הדבר היה נראה ביותר בעת שהיה הולך לרחוץ במעיינות הרפואה בקארלסבאד ובמארינבאד, אז היה לובש לבוש משי מיוחד והדור, והיה אומר כי עושה כן על מנת שהגויים יראו כיצד נראה רב יהודי.

היה מרגלא בפומיה כי חשיבות המלבוש היא בכך שממנו לומדים להכיר את בעל הלבוש, ומשעה שמחליף האדם את לבושו אין מכירים אותו. כמעשה שהיה בשלמה המלך [עי' גיטין סח:]: שכיון שניטלו ממנו בגדי מלכותו היה מצעק ואומר "אני קהלת בן דוד מלך בירושלים" ולא היו משגיחים בו. (המאורות הגדולים)

אור יקות

מאוצרו של הרה"ח חיים שלום פרוש ז"ל

את אַדְנֵי הַקֶּדֶשׁ. וברש"י: ולהם צו אדנים - מספר האדנים צ"ו רומז לצוותא ואחדות שהן הן יסוד ראשון למשכן.

(ארון עדות)

• מבשר טוב •

וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר ציוה ה' כן עשו. (לט מג)
ויש לדקדק בכפל לשון הכתוב "כן עשו", אחר שכבר אמר "והנה עשו אותה וגו'".

ונראה לומר בזה, בדרך שמצינו בכמה מקומות שדרשו חז"ל: "כן עשו, לדורות". ובדרך זה יש לומר שרומז הכתוב כאן בגמר מלאכת המשכן - "כן עשו", לדורות עולם. שכל השפעתו והשראת השכינה שעל ידי המשכן תשאר לנצח נצחים.

נצחיות המקדש פ"ו

• מבשר טוב •

ויברך אותם משה. (לט מג) וברש"י: אמר להם: יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וגו'.
כתב אאמור"ר זי"ע בסה"ק חלקת יהושע [ואתחנן עמוד ח'], שאדם יכול לתקן את עצמו אף בתנועה קלה ובפסיעה אחת. כי בזה צריך לכל הפחות לעשות את אותה התנועה ואת אותו המעשה. וכאן נתחדש שאף ללא שום פסיעה ותנועה בעבודת השי"ת או בתורה ותפילה, רק בדברי הרשות - שיהיה משאו ומתנו באמונה עם הבריות, בהין צדק ואיפת צדק כראוי ולא ישנה בדיבורו וכו' בזה בלבד כבר נעשה תיקון גמור. וכדוגמת עבודת המשכן בשעתו בהקרבת הקרבנות.

והדברים מרומזים בלשון רש"י בפרשת מלאכת המשכן: "ויברך אותם

משה, אמר להם: יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וגו' [תהלים צ יז]. וכו'". עכ"ל.

בלומר, אף "במעשה ידיכם", באיש העמל ביגיע כפיו, וטרוד על פרנסתו במעשי ידיו כל היום. אם רק יזהר שיהיה מעשי ידיו באמונה וביושר, הרי תשרה שכינה במעשי ידיו, ויוכל להמשיך על ידי זה מכוח המשכן שקיים בעולם כל השפעותיו הטובים. וכמו שכתבנו, שמכוח המשכן נשפע לישראל כל השפעות טובות עד היום.

וכתב כ"ק אאמור"ר צוקללה"ה [חלקת יהושע תרומה מ:]: וזל"ק: "ועשית

כפורת זהב טהור" [כה יז]: עיקר כפרה על ידי זהב טהור" "נשאת ונתת באמונה" [שבת לא:]. עכ"ל. - והיינו, שאם יהיה עסקו בעת משא ומתן שלו, באמונה, נעשה על ידי זה טהור. ועל ידי זהב טהור" - שיהיה הכסף טהור ונקי, אפשר בזה להתקרב להשי"ת.

נצחיות המקדש

• חלקת יהושע •

וירא משה את כל המלאכה אשר עשו וגו'.
על פי אמרי הרבי ר' ישכר דוב זצללה"ה מבעלזא על הפסוק "וירא משה את כל המלאכה [והנה עשו", ונכפל אחר כך] עוד הפעם 'עשו'. גם [כפל הלשון בברכה שברך] אותם משה [רש"י שם] "ויהי נועם וכו' [ומעשה ידיו כוננה עלינו ומעשה ידינו]. - כי לאחר עשיית המשכן ראו שעוד יכלו לעשות עוד ביותר כוונות, והיה להם געגועים, וצירף זאת גם כן השם יתברך.

חיי שרה דף לג.